

[Harald Nielsen.]

kun tilbage at blive enig om, hvor grænsen skal gå.

Vi mener, at når nu vælgertallet bliver større og det bliver lettere at få adgang til kredsmandater, er det rimeligt, at man skærper kravet, og det har vi gjort gennem den bestemmelse, som er sat ind i valglovsforslaget. Jeg hører til dem, der mener, at denne bestemmelse ingenlunde er for streng. Jeg deler ikke det ærede medlem hr. Helge Madsens opfattelse af, at man herved lukker nye bevægelser ude. Nye bevægelser, der er livskraft i, kan man ikke lukke ude fra den danske rigsdag; det har vi set eksempler på i sin tid, da vi havde valg i enkeltmandskredse, som jo er den mest hårdhændede valgmetode overfor mindre partier. Da så vi det danske socialdemokrati gro op og vokse sig stort og stærkt. Det er ganske givet, at opstår der en ny politisk bevægelse ude i befolkningen — en bevægelse, der virkelig er livskraft i —, så kan man ikke i et demokratisk samfund, hvor der er ytringsfrihed, frihed til at danne foreninger og frihed til at virke for sine anskuelser, holde den ude fra den danske rigsdag. Det er der heller ingen der ønsker. Ikke en eneste ønsker dette. Det, vi ønsker, er at sige, at en bevægelse må have en vis tilslutning i befolkningen, før den kan blive repræsenteret i rigsdagen. For vi har også, når vi udformer en valglov, et vist hensyn at tage til, at der skal skabes en arbejdsdygtig rigsdag. Rigsdagen skal bestille andet end at diskutere problemerne; den skal også kunne træffe beslutninger. Det må vi også have for øje, når vi laver en ny valglov, og det har vi haft for øje ved udarbejdelsen af dette valglovsforslag. Jeg kan derfor give min fulde tilslutning til den begrænsning, der her er sat ind.

Kristen Amby: Jeg tager blot ordet af een bestemt grund. Jeg skal ikke tale mere om spørgsmålet spærreregul; det har man talt så klart om nu, at alle forstår den argumentation, der ligger bag det standpunkt, at man bør have en spærreregul.

Jeg vil blot sige en enkelt ting i den forbindelse, og det er dette, at ikke enhver anskuelse overhovedet skal repræsenteres på rigsdagen; det skal dog dreje sig om en politisk anskuelse. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard talte om anarki, man

kunne også tale om sekterisme. Politik handler nu engang om samfundslivets og statens affærer, og det kan vel ikke være meningen, at f. eks. alle de rødhårede skulle kunne slutte sig sammen og danne et parti, bare de havde stemmer nok.

Men når jeg har taget ordet, er det, fordi der er et enkelt afsnit, jeg særlig vil udtrykke min glæde over i denne valglov, det er det afsnit, hvori det bestemmes, at der skal være to repræsentanter for Grønland på den danske rigsdag. Jeg ved meget vel, at dette spørgsmål hører sammen med, hvad vi behandlede i går. Jeg skal selvfølgelig ikke, højtærede formand, komme nærmere ind herpå, men jeg håber dog, jeg i denne forbindelse må sige et par ord.

Selvom der i går under behandlingen blev udtrykt en del betænkelighed ved grundlovsforslaget, også vel motiverede betæneligheder både angående det principielle, overgangen til etkammerssystemet, og angående enkeltheder, var der kun een i hele forsamlingen, der for sit vedkommende erklærede at ville stemme imod, hvis der ikke skete en ændring til et tokammerssystem, men vi må uheldigvis nok gå ud fra, at der er adskillig større betænkeligheder ude i landet. Vi ved alle, at det problem, vi står overfor, er problemet, om vi kan få forslaget vedtaget, ja, her i rigsdagen er der vist ikke betænkelighed, men om vi kan få det vedtaget ude i landet.

Jeg for mit vedkommende vil gerne sige, at rent bortset fra, at jeg mener, at de forbedringer, der er i det foreslåede grundlovsforslag, opvejer de betænkeligheder, man kan have både af principielle og af andre grunde, så ville jeg alligevel som almindelig vælger og også som rigsdagsmand stemme for grundlovsforslaget, fordi det giver Grønland og grønlænderne adgang til rigsdagen. Jeg siger det, fordi jeg i FN, hvor jeg har fået betroet en gerning, har oplevet en meget uheldig udvikling. Da FN blev oprettet, blev der oprettet et formynderskabsråd for de områder, der ikke var selvstændige, et råd, til hvilket kolonimagterne, bl. a. Danmark på grund af Grønland, som ikke egentlig hørte til riget, men var en koloni, har at afgive beretning. Dette, som kunne være en udmærket ting, og som var en udmærket ting i princippet, har uheldigvis udviklet sig i en retning, der i stedet for en beskyttelse for de på-